

§ 8.

Det forekommer os, at efter den her omhandlede Forseelses Natur kunde der være Grund til at stille Landsforviisningsstraf ved Siden af Fængselsstraf.

§ 9.

Det er ikke lykkes Udvalget at faae en klar Anskuelse af, paa hvilke Tilfælde denne Paragraphs Bestemmelser skulde finde Anvendelse. Vi troe, at der forudsættes saadanne ganske særegne Omstændigheder, at Loven uden Betænkkelighed kan undvære en saadan Bestemmelse.

§ 10.

Naar der i denne Paragraph sættes Straf for den, der i at omtale Hans Majestæts Person betjener sig af usømmelige Udtryk, er det forekommet os, at Ordet „usømmelig“ er et altfor vagt Begreb, hvorfor vi foreslaae det ombyttet med det i Forordningen 27de September 1799 § 4 brugte „fornærmende“.

§ 11.

Ved nærværende Paragraph, der indeholder Reglen for, hvorledes Fornærmelser mod fremmede Regjeringer herefter ville være at ansee, har Udvalget fundet ikke faa Betænkkeligheder. Det er nemlig forekommet os meget farligt for den periodiske Presse og Historieffrivningen i det Hæle, at det ikke skulde være tilladt at optage fra fremmede Kilder Artikler og Beretninger, som kunne ansees fornærmelige for fremmede i Benskab med Kongen staaende Regjeringer, selv om Hjemlen kunde paavises, og selv om f. Ex. denne Hjemmel stod under de vedkommende Regjeringers eget umiddelbare Omraade. Paa den anden Side erkende vi, at det hverken vilde være sømmeligt eller klogt, om vor Stat lod de fremmede, venskabelige Magter være en fri Skive for utilbørlig Dmtale, om man end overlod til disse Magter selv at træde op mod Fornærmere. Udvalget billiger derfor, at Lovens indeholder en udtrykkelig Bestemmelse om, at det Offentlige tilskrives hine Magter en Beskyttelse imod Pressens Angreb, men, idet vi see hen til den nuværende Tingenes Orden i saa Henseende, til den Beskyttelse, disse Magter for Tiden nyde her imod fornærmelig Dmtale, troe vi, at vor nuværende Lovgivning i dette Punkt maatte være at foretrække for det, der

er foreslaaet, navnlig paa Grund af den fritagelse for Ansvar, som Hjemmel nu yder, ligesom en Bevarelse af denne Tilstand maatte i politisk Henseende være uden Betænkkelighed. Som Følge heraf foreslaae vi følgende Omredaction af Paragraphens tre første Linier til Ordet „straffes“. „Udgives noget Skrift, der fornærmer fremmede i Benskab med Kongen staaende Magter, enten ved at laste og forhaane de regjerende Personer eller ved, uden Hjemmel, at tillægge saadanne Regjeringer uretfærdige og skammelige Handlinger“. Ligesledes foreslaae vi, at Ordene i 5te Linie „under formildende Omstændigheder“ udgaae, idet vi antage, at Valget af de forskellige Strafegrader i de nævnte Tilfælde meest passende lades Domstolene frit.

§ 12.

I denne Paragraph foreslaae vi, at Ordet „bestaaende“ i 2den Linie forandres til „anerkjendte“, idet vi ikke antage, at ethvert nok saa lidet Religiønsfamsund, som factisk maatte bestaae her i Riget, kan gjøre Fordring paa den i Paragraphen indeholdte Beskyttelse, men at dette maa være afhængigt af, at Staten anerkjender det som saadant. Vi tillade os derfor at foreslaae, at i Stedet for „Religiønsfamsunds Troeskerdomme eller Gudsdyrkelse“ alene sættes „Religiønsfamsund“. Endvidere foreslaae vi, at Straffen i sidste Affnit alternativt bestemmes til en Bøde fra 100 Rbd. til 500 Rbd., allsaa efter Ordet „Straf“ i 5te Linie tilføies „eller med Bøder fra 100 til 500 Rbd.“ Imod Indholdet af Paragraphens sidste Affnit har Fleertallet iøvrigt Intet fundet at erindre, men vi feile neppe i at antage, at det bliver bestemtere og renere udtalt, naar den her omhandlede Forseelse ene sættes i Offentliggjørelsen af et utugtigt Skrift. Vi foreslaae derfor at den sidste Sætning, kommer til at lyde: „der offentliggjør et utugtigt Skrift“.

§ 13.

Heller ikke imod Indholdet af denne Paragraph have vi i det Væsentlige Noget at erindre, men vi troe, at ogsaa den kan modtage en noget bestemtere Affattelse, hvorved dens Indhold bliver mere tilgængeligt, ligesom vi og-